Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: ”O.T.”, i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151281712/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: O.T.

Smiil spillede ham om Munden, han saae paa *Otto* og et forunderligt ondt Udtryk laae der i det sledske Blik, hvormed han høit udtalte sin Tak: »Hr. *Otto Thostrup* er altid saa naadig og god!«

»Kjender han Dem?« spurgte *Vilhelm*.

»Man har Æren!« grinede Taskenspillieren og gik videre.

»Han har gjort Kunster i de jydske Byer og paa min Faders Gaard!« hvidskede *Otto*.

»Altsaa et Barndoms Bekjendtskab!« sagde *Vilhelm*.

»Et Barndoms!« gjentog *Otto* og de banede sig Vei gjennem Vrimmelen.

De mødte et Par unge Adelsmænd, beslægtede med Vilhelm, Fætteren som ved Juul skrev Vers til Juletræet, og endnu et Par Venner fra Rusgildet, og Selskabet voxte. De vilde, som flere, blive Natten over her i Skoven og ved Midnat drikke af Kirsten Piils Kilde. Med Mørket blev her først lystigt, sagde de; men *Otto* havde bestemt at være i Byen ud paa Aftenen. »Det bliver der intet af!« sagde Poeten, »vil De afsted, da binde vi Dem fast til een af os!«

»Saa tager jeg ham med mig paa Ryggen,« svarede *Otto*, »og løber dog til Byen. Hvad skal jeg her i Skoven om Natten?«

»Være lystig!« svarede *Vilhelm*. »Kom nu ikke med noget Drillerie, eller jeg slaaer ogsaa engang bagud!«

Liret, Trompeter og Trommer brusede mellem hverandre. *Bajazzo* brølte, et Par gamle hæse Jomfruer sang og klimprede paa Guitar; det var komisk eller rørende, ligesom man var oplagt til. Aftenen nærmede sig, og nu blev Trængselen større, Glæden mere stoiende.

»Men hvor er *Otto*?« spurgte *Vilhelm*. *Otto* var forsvundet i Trængselen. Det nyttede ikke at søge; Tilfældet maatte føre dem sammen. Var det med Forsæt, han havde trukket sig bort? Ingen vidste hvorfor, Ingen drømte om, hvad der var foregaaet i hans Sjæl.

Det blev Aften. Som to bevægelige, brogede Baand syntes Vei og Sti udenfor Dyrehaven; i denne selv tog Vrimmelen kjendelig af. Nu var Landeveien en Dyrehavsbakke. Vognene joge forbi hinanden, som til en Væddekjørsel, Folk skreg og sang, om ikke melodisk, som Fiskernes Barcarole under *Lido*, saa dog med en Sydboes hele Carnevalsglæde. Dampskibet pilede langs Kysten; rundt om fra Haverne, ved de smukke Villaer, steeg Raketter op i den blaa Luft, Nordens Moccoli ovenpaa Dyrehavens Carneval.

Vilhelm blev med sine unge Venner i Skoven, der vilde de jo ved